

Uit logeeren

Tine van Berken

bron

Tine van Berken, *Uit logeeren*. Met illustraties van Jan Sluijters. H.J.W. Becht, Amsterdam z.j. [1903] (2de druk)

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/witm001uitl01_01/colofon.php

Let op: werken die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn.

Uit Logeeren. I

Uit logeeren.

I.

Prettig nieuws.

De ramen stonden wijd open. De gordijnen waren neergelaten en werden nu en dan door een zacht koeltje bewogen. De lamp brandde. 't Was stil in het vertrek. Emmie's kanarievogeltje in zijn mooie kooitje sliep. Emmie's bloemen in de vaas sliepen ook. Maar de groote waaierplant scheen van geen slapen te weten. Die stond nog even frisch en sierlijk als altijd. 'Net als groote menschen,' dacht Emmie, 'die blijven ook lang op.'

In den grooten leunstoel zat mevrouw Bergsma, de voeten op een kussen, de oogen half gesloten.

Emmie zelve, een lief blond meisje van elf

jaar, zat tegenover haar moeder aan de tafel en rekende met een gewichtig gezichtje een moeilijke som uit.

Het scheen niet te vlotten. Ze las de som na, schreef de gegevens op de lei, cijferde een oogenblik driftig en onafgebroken voort, trok een paar rimpeltjes in haar voorhoofd, duwde driftig een krulletje weg, dat ondeugend over haar slapen viel en wierp eindelijk de griffel met een smak op de lei.

Verschrikt keek ze op, terwijl een hoog rood haar wangen kleurde. Gelukkig, haar moeder sliep nog. Ze schaamde zich, toen ze bedacht dat ze haar arm Moeke, die zoo'n hoofdpijn had, door haar wildheid bijna had gewekt. Op de teenen stond ze op en naderde den leunstoel. Toen deed ze heel voorzichtig de zieke den linnen doek van het voorhoofd, terwijl ze van inspanning op het puntje van haar tong beet. Daarop nam ze een nieuwen doek uit een lampetkom met ijswater, kneep hem zorgvuldig uit en legde hem met veel voorzorgen op het bleeke voorhoofd.

Even bewoog de zieke zich en huiverde, toen werd ze weer stil. Emmie bleef staan en tuurde naar het fijne bleeke vrouwengezicht vóór haar,

dat zoo scherp en treurig afstak tegen de zwarte japon. ‘Arme Moeke!’ zei ze, en ze dacht aan haar vroeg gestorven vader. Toen plooid ze de lipjes, boog zich voorzichtig voorover en kustte de fraaie witte hand.

Een druppel water was uit den doek gevallen en gleed als een traan op mevrouw Bergsma's wang. Emmie bette hem voorzichtig op met haar zakdoek en ging even stil als ze gekomen was naar haar plaats. In 't voorbijgaan zag ze even in den spiegel, schudde met haar hoofdje de blonde krullen naar achteren en begon opnieuw aan haar som.

In een oogenblik was ze er in verdiept. Ze scheen het gevonden te hebben en schreef haastig op de lei. Nu en dan hield ze even op en staarde voor zich uit, terwijl haar hersentjes werkten en haar lippen zich snel bewogen. ‘Zevenmaal negen is.... zevenmaal negen is.... zevenmaal negen is acht en vijftig, en zeven is....’

‘Acht en vijftig, Em? Is zevenmaal negen acht en vijftig?’

‘Hoe gaat het, Moeke, bent u wat beter?’

‘Ja, mijn trouw verpleegstertje, ik ben een heeleboel opgeknapt. - Wat, al kwart voor achten! Ben je nog niet klaar, Em?’

‘Ja, dadelijk, Moe. Zevenmaal negen is drie en zestig, plus zeven is zeventig. Juist, zeventig cent. Dat moet er uitkomen. - Ik ben klaar, Moe. Morgen schrijf ik het in 't net.’

‘Kleed je gauw uit, Em!’

‘Hè, Moe...!’

‘Toe, kleed je nu gauw uit, en kom dan bij me, je boterham opeten. Dan zal ik eens zien of er nog aardbeien te vinden zijn.’

Emmie stond op, pakte netjes haar boeken voor den volgenden dag bij elkaar en deed ze in haar schooltasch. In het voorbijgaan hapte ze gauw een heerlijke gesuikerde aardbei op, die haar moeder haar voorhield, en huppelde toen weg naar haar kleine slaapkamer.

Daar stonden een aardig ledikant met keurige witte gordijnen, een lieve eenvoudige waschtafel en een paar nette stoelen. Voor het raam was op een tafeltje, dat ze als klein meisje gekregen had, een aardig vaasje gezet, met madeliefjes en grassen.

Haastig kleedde ze zich uit, stuk voor stuk op een stoel gooiende; ze dacht aan de lekkere aardbeien en repte zich. Vlug haar nachtpon aan! Het was een heerlijke lange, die op den grond stond.

Wat was het toch een prettig frisch gevoel als die nare kleeren uit waren! Wat zou het aardig zijn als ze zoo op school zaten, de meisjes! En dan de juffrouw er voor, ook in nachtgewaad! Die dikke, ronde juffrouw! - Emmie lachte.

O ja, de spreij van het bed! Hè, wat heerlijk; nu Moe er niet bij was, zou ze die maar zoo één, twee, drie, losjes over den stoel gooien. Betje zou haar dan morgen wel vinden en glad en netjes op bed leggen. En Moeke zou er niets van weten.

Toen ze opkeek, zagen Moeders groote ernstige oogen haar aan. Ze schrikte. Och, het waren maar de portretten van Pa en Moe, die daar tegenover haar bed hingen. Emmie zuchtte. Dikwijls had haar moeder gezegd: 'Emmie, kind, als ik er niet ben,' - och, wat sprak Moeke toch dikwijls van sterven! - 'als ik er niet meer ben, zul je dan net doen alsof ik nog altijd bij je was? Zul je dan altijd mijn goede Emmie blijven?'

Keurig, en zorgvuldig in dezelfde plooiën, vouwde Emmie de spreij op en legde haar op een stoel. En toen de neergeworpen kleeren op den anderen stoel ziende, begon ze met vlijt ook die op te vouwen. Daarna haastte ze zich naar beneden, voorzichtig haar nachtpon ophoudend, om niet te vallen.

Beneden zat mevrouw Bergsma, met een brief in de hand.

‘Kom eens hier, Emmie.’

En toen Emmie zich op een voetkussen bij haar neerzette, begon ze: ‘Kleintje, ik heb een brief gekregen van tante Sina uit Amsterdam. Ze vraagt of je misschien lust hebt eens een poosje bij Mies te komen logeeren.’

Emmie's oogen glinsterden en haar wangen werden als bellefleurtjes zoo rood.

‘Hoe zou je daarover denken, Em?’

‘O, ik zou het dol-, dol prettig vinden!’ lachte Emmie, terwijl kleine kuiltjes haar warme blozende wangetjes deukten. ‘Zoo prettig, o! -’ Maar eensklaps, terwijl ze haar moeder aanzag, die haar met een stil lachje toeknikte: ‘En u dan, Moeke, blijft u hier dan alleen?’

‘Neen, kleine zus, ik ga naar Opoe, in Ede. De dokter zei, dat dat zoo goed zou zijn. En als we elkaar dan weerzien, Em, dan ben ik weer heelemaal beter, hè?’

Emmie kuste haar moeder, en vroeg wel twintig keer of Moe het ook niet allen allerheerlijkst vond om zoo uit te gaan. En toen die lachend toestemde, praatte ze maar al door: dat

het zoo jammer was, eigenlijk, dat ze Mies niet kende en dat ze Oom en Tante zoo weinig gezien had. Maar één keer, - hier hield ze op, want die eene keer, dat was vier jaar geleden, op den dag dat haar vader gestorven was, en alles zoo treurig en somber in huis was, en allen zoo gedempt spraken. Haastig snapte ze voort over de kleeren, die ze zou aantrekken, en de jurken, die ze mee zou nemen. En wat zou Mies lekkerder vinden, roompralines of chocolaad met noga, want ze moest toch iets meebrengen, nietwaar?

Mevrouw zei, dat ze dat maar in haar droom moest uitmaken, en stuurde haar lachend naar bed.

Halverwegen de trap, sprong Emmie weer naar beneden, vloog haar moeder om den hals en zoende haar op beide wangen: 'Ik vind het toch zoo prettig, Mammie, voor u en voor mij, o, u weet niet hoe dolheerlijk ik het vind!'

II.

Bij oom Piet en tante Sina.

Het was 's morgens twaalf uur toen Emmie aan het Centraal-station te Amsterdam uitstapte.

Een vriendelijke oude heer, een kennis van haar overleden vader, had mevrouw Bergsma beloofd, op de reis voor Emmie zorg te dragen. Hij moest toch naar Amsterdam en was met zijn aardig reismakkertje zeer in zijn schik. Op het perron stapte hij, met Emmie's koffertje in de hand, deftig voort, terwijl Emmie naar alle kanten uitkeek om Mies, die ze niet kende, op te sporen. 'Verbeeld je,' dacht ze, 'dat Tante den brief eens niet gekregen had en er nu niemand was om me af te halen!'

Daar, haastig stappend met kleine, snelle passen, den dikken buik vooruit, het warme roode gelaat met een zakdoek afwisschend, naderde Oom. Ja, ze kende hem nog wel!

'Dag Oom!'

'Dag Emmie, kind, hoe gaat het?'

Oom en nichtje bedankten den vriendelijken geleider, die daarop afscheid nam.

'We waren haast te laat,' zei Oom. 'Mies.... hé, waar is Mies?'

Emmie keek rond. Behoedzaam streek ze de rimpeltjes in haar handschoenen over de polsen glad, en monsterde haar rok om te zien of hij door het zitten erg gekreukt was. Mies, zoo'n

Amsterdamsch jongejuffrouwtje, zou wel erg keurig zijn!

‘Daar, daar loopt ze!’ zei Oom en wees op een meisjesfiguur in de verte, met lange beenen een kar nahollend en een pakje in de hoogte houdend. Blijkbaar was het er afgevallen en bracht ze het den voerman na.

Daar kwam ze aan. Was dat Mies, dat groote kind op hooge beenen, met die dwaze korte rokken? De hoed hing haar aan het elastiek in den nek. Eén handschoen, stuk aan de toppen, en een bloote hand. Daar was ze.

‘Ben jij Emmie? - Ja? - Dag Emmie!’ Ping, pang, op iedere wang een zoen. Toen een lachbui. ‘O, Emmie, hoe is het mogelijk dat jij dat bent!’

Emmie lachte, een beetje verlegen. En toen Mies bleef schateren, al harder en harder, vroeg ze bedremmeld: ‘Waarom vindt je dat toch zoo dwaas?’

‘Wel, omdat - o, het is zoo bespottelijk - ik dacht dat ik een boerinetje zien zou!’

Beiden lachten hartelijk. Ze gingen verder, Emmie nieuwsgierig rondziende links en rechts, vaak schuins op haar nichtje, oom Piet deftig wandelend

met zijn dikken buik en zijn dikken wandelstok, Mies nonchalant voortstappend, nu en dan bot iets vragend.

Een kar met hooi, die voorbijkwam, stelde Mies in de gelegenheid er een halm uit te halen. Ze brak er de helft af, en begon er langzaam op te knabbelen.

‘Mies,’ zei mijnheer Bergsma, ‘dat moest je laten. Je lijkt wel een straatjongen!’

‘Och wat!’ bromde Mies, gooide den halm weg en vroeg: ‘Houdt je veel van lezen, Emmie?’

‘Ja, heel veel. Jij?’

Mies kneep de oogen dicht, de lippen samen en zei: ‘Nou!’

‘Brei je graag?’ vroeg Emmie.

Mies keek haar van ter zijde aan met een grappig vies gezicht en schudde geweldig van neen.

‘Ik vind het ook zoo vervelend,’ hernam Emmie, ‘maar haken is wel aardig, hè? Ik ben aan een mooien nachtzak bezig met een rose voering.’

‘O!’ - En Mies keek onverschillig een anderen kant uit. Toen begon ze weer over haar boeken te spreken en raakte spoedig in vuur. Eindelijk, juist toen ze een beschrijving gaf van

een Indiaan, die met zijn tomahawk een vijand het hoofd kliefde, stonden ze voor haar woning.

Oom Piet deed de deur open en Mies stormde de trap op. Bovenaan bleef zij staan, wachtte op Emmie en fluisterde haar in het oor: 'Ik vind het zoo lekker dat jij bij me bent;' en zich verkneukelend in haar blijdschap, vertrok ze haar gezicht zoodat het bijna onkenbaar werd en haalde de schouders hoog op.

Tante Sina, een deftige, ietwat strenge dame met glad gescheiden haar, verwelkomde ze aan de koffietafel. Zij gaf Emmie een hand, kuste haar, zei, dat ze een lief meisje was en bleef haar een oogenblik met welgevallen aanzien. Daarop wendde ze zich tot Mies, en de wenkbrauwen optrekkend: 'Waar is je ééne handschoen?'

En toen Mies geen antwoord gaf, maar zenuwachtig en met een donker gezicht haar toppen verder uit de vingers van den anderen handschoen wurmde: 'Ik zal er maar niet verder naar vragen. - Wijs Emmie jullie kamer maar eens, dan kan ze zich wat opfrissen, en komt dan gauw beneden, de koffie is klaar.'

Juist wilden de meisjes weggaan, toen een oorverdoovend geschreeuw uit de gang tot haar

doordrong. Daar kwamen holderdebolder twee jongens de kamer binnenstormen, met vuurroode wangen en de petten scheef op hun kort geknipte bolletjes, rose getint door de overmatige warmte, mekaar duwend, stompnd en scheldend, stotterend van kwaadheid. Opeens stil, door de stilte om hen heen, keken ze elkaar verwezen aan.

‘Wat moet dat beteekenen?’ klonk de stem van mijnheer Bergsma.

‘Hij moet me niet tergen!’

‘Hij heeft me gesard!’

‘Ik ben even oud als hij!’

‘Hij scheldt me voor bolletje!’

‘En hij voor b-b-b-bulletje bloedworst!’ Dit werd hikkend en stotterend in heftige ontroering gezegd en klonk zoo allerbespottelijkst, dat het heele gezelschap in lachen uitbarstte. Emmie, eerst verschrikt, lachte nu met haar vriendelijk welluidend stemmetje dapper mee.

Onder deze omstandigheden had de voorstelling plaats tusschen Emmie en haar veelbelovende neefjes Albertus en Johannes, in de wandeling Bert en Joop.

De tweelingen naderden bedremmeld en verlegen, de oogen naar den grond, de petten

verfrommelend, en staken vol vertrouwen een paar dikke zwarte handjes uit, die Emmie zonder bedenken hartelijk schudde.

De jongens werden naar de keuken gestuurd, waar ze weldra, tot groot verdriet van Dientje, een hoofdbad onder de kraan namen en flink in het rond spatten alsof ze het blinkende kopergoed aan den muur meteen een goede beurt wilden geven.

Toen de meisjes beneden kwamen, was Emmie in de gelegenheid ook met haar jongsten neef kennis te maken, een driejarig ventje met een groot wit hoofd en alleraardigst gelijke witte tandjes, die grappig onder de kersroode lippen uitkwamen. Piet had een slaapje gedaan, omdat meneer al om drie uur gespookt had en later doodmoe was, en zag er nu zoo bloeiend en rozig en kostelijk uit als een rijp rood appeltje.

Emmie was zeer in haar schik met haar Amsterdamsche familie en zette zich met een blij hartje aan tafel, nadat Oom met stentorstem het broederpaar uit de keuken tot spoed had aangemaand.

III.**Voor 't naar bed gaan.**

Het was halftien toen Mies en Emmie 's avonds haar kleine slaapkamer gingen opzoeken. Het was een aardig afgeschoten vertrekje op den zolder met een flink groot ledikant, een nette withouten waschtafel en een groote kast, waarin Mies haar kostbaarheden bewaarde.

De meisjes waren doodmoe. 's Middags waren ze samen uit geweest.

Emmie had even van het Rijksmuseum gerept, daar had ze wel eens van gehoord en wou ze graag naar toegaan, maar Mies wou dat liever uitstellen. Het Museum was zoo dichtbij - ze woonden in de nieuwe stad - ze moesten liever naar den IJkant gaan. Daar, zoo had Mies gehoord, was een schaap te zien met vijf pooten, gratis of voor wat men geliefde te geven. Toen togen ze op weg. Het natuurwonder, dat in een armoedige schuit ten toon werd gesteld op vuns stroo, was zeer naar genoegen en de jonge dames waren bijzonder tevreden.

Het deed Mies heel veel plezier, dat haar ontdekking zoo in den smaak viel, en nu begon ze te snoeven op Amsterdam en al het belangwekkende, waarmee ze, om de waarheid te zeggen, tot nu toe weinig had opgehad.

‘t Is toch grappig,’ zei Emmie nog eens, half in gedachten, ‘een schaap met vijf pooten!’

‘Och, zóó verbazend is dat nu niet. Ik heb wel eens een man gezien, die twee neuzen had.’

‘Och, is 't waar?’

‘Ja, dat was een grappig gezicht!’ en Mies, hartelijk lachend, vertelde nog veel bijzonderheden, hoe en waar ze hem gezien had en zoo meer, tot ze op het eind zelf begon te gelooven dat ze de waarheid sprak.

Emmie was een en al verbazing en opgetogenheid geweest en een dankbaar toehoorder van Mies' verhalen, die nu en dan een stoute vlucht hadden genomen. Langzamerhand, onderweg, was haar druk gesprek verflauwd. Ze waren door de wandeling en de zonnehitte loom en moe geworden, en Emmie had in stilte gewenscht dat Amsterdam minder groot ware. Eindelijk toch was de reis ten einde en werden ze door tante Sina met een glas limonade verkwikt.

Na den eten was er een heerlijk uurtje voor ze aangeboden. Mevrouw schonk thee en Emmie speelde piano, tot groot genoegen van Mies, die er volstrekt niet van hield zelf te spelen, en die nu in een makkelijken stoel, de lange beenen ver voor zich uit, een beetje zat te luieren. Toen het theedrinken was afgelopen, had mijnheer Bergsma de meisjes meegenomen naar het Vondelpark en ze op een lekker glas melk getrakteerd, en nu waren ze thuis gekomen, en beiden, moe en slaperig, verlangden zeer naar bed.

Zonder veel te spreken, ontkleedden zo zich. Mies liet met groote nonchalance haar rokken zakken en slingerde ze naar een stoel in de verte. Ze kwamen echter op den grond te land, waar Mies ze rustig liet liggen. Toen ze haar nachtgoed aanhad, kreeg Mies opeens een inval en danste als een dolle door de kamer, haar boezelaar over het hoofd slingerend. Daarna klom ze op het bed, maakte eenige sprongen op de springveeren matras en toen, het boezelaar weggooiend, veranderde ze van houding. Ze zette een ernstig, donker gezicht, trok een heel fijn mondje en begon met gemaakte fijne stem:

‘Onze Juffrouw heet Beugeltje.
 Heur heufdje is net een keugeltje,
 Zij kweelt gelijk een veugeltje
 Maar steeds dezelfde oude wijs:
 “Pas je niet op, dan krijg je geen prijs.”
 Als wij eens hebben een greut plezier,
 Dan is ze zeu beus als een dolle stier.’

Dit mooie gedicht had ze eens gemaakt op de juffrouw van haar klas. Emmie was slecht genoeg om het grappig te vinden. Ze lachte, maar een beetje mat, want ze was heel moe, en zei: ‘Zeg Mies, willen we nu gaan slapen?’

En toen Mies het goedvond en achter in bed sprong, knielde ze neder voor den stoel met de net opgevouwen kleeren en deed haar avondgebed.

Mies zag in stilte naar het aardige gebogen figuurtje in de witte nachtop, naar de mooie blonde krullen, die over de schouders vielen en het lieve zachte gezichtje omlijstten. Ze dorst niet ademen zoolang het gebed duurde, en toen Emmie in bed kwam, lag ze zoo stil als een muisje.

‘Slaap je al, Mies?’

‘Neen.’

‘Nu, wel te rusten dan, hoor!’ Emmie bukte zich over haar nichtje en kuste haar op het voorhoofd.

‘Nacht Mies!’

‘Nacht Emmie! We zullen maar niet meer praten, hè? Goedennacht!’

Een oogenblik lagen beiden doodstil, toen vroeg Mies heel zacht: ‘Zeg Em, Emmie.... slaap je al?’

En Emmie, ook fluisterend: ‘Neen.’

‘Zeg Em, dat is niet waar, wat ik je gezegd heb van dien man met die twee neuzen, hoor! Wel te rusten!’

IV.

Wat Emmie aan haar moeder schreef.

Lieve Mama,

Zeg, Moeke, hoe is het toch met u? Ik hoop dat u veel beter zult zijn. Weet u wel, dat u mij echt beloofd hebt, gezond en flink te worden?

Ziet u, Moeke, dat denk ik wel eens, Opoe is natuurlijk lief en goed voor u, maar die is al zoo oud. Ik hoop maar, dat u me niet erg mist of aan me denkt. Ik denk wel eens aan u, 's avonds als ik niet slapen kan.

Ik heb Mies uw portret laten zien. Ze vond u zoo mooi. U bent veel mooier dan Tante. Maar misschien vind ik dat wel zoo, omdat u mijn eigen Moeke bent. Ieder zal zijn eigen Moeke wel het aardigst vinden.

Het is nu een week dat ik in Amsterdam ben. Wat lang al, hè? Tante is zoo vriendelijk geweest u mijn behouden aankomst te schrijven. Nu wil ik mijn lieve Moeke zelf eens wat vertellen.

Het is Zaterdagavond. Mies en ik zijn al verschoond. Ik zit hier nu in een schoon wit jakje op onze slaapkamer. U weet dat ik dit altijd zoo prettig vind. Het is ook zoo'n aardig idee, nietwaar, om pas gewasschen te zijn. Je voelt je dan zoo frisch en rein, je bent haast bang iets aan te raken dat ook maar een beetje stoffig is en waaraan je anders in het geheel niet denkt. Straks kreeg ik een klein vlekje aan mijn vinger, toen ik den inktkoker opendeed, en dat ben ik er dadelijk met groote zorg af gaan wasschen. 't Is er net mee als op school: wanneer ik de heele week geen afkeuring heb gehad en ik krijg er dan een, spijt me dat veel meer dan wanneer ik er anders drie op een morgen krijg.

Mies vraagt wat ik al geschreven heb, en ik ben zoo'n gansje, ik heb u nog niets verteld.

Het is hier zoo aardig. De grond is helder wit geschuurd en er ligt een rood beddekleedje. Mies heeft een kast met veel mooie dingen er in, die ze van oom Piet gekregen heeft. We hebben haar vandaag eens opgeruimd. Dat is zoo prettig, zoo vrij te mogen snuffelen in een andermans boel. Ik weet wel hoe aardig ik het vond als klein kind om bij Opoe te zitten, bij onze Dordtsche Opoe, meen ik, en dan haar naaidoos op te ruimen. Ze liet er mij altijd vrij in rommelen en scharrelen. Misschien ook vond ik het wel prettig om de pepermintjes, die er in waren. U weet wel, zoo'n mooi ouderwetsch doosje met van die kleine suikerpepermuntjes.

Mies vroeg iederen keer, als ik zei dat ik iets mooi vond: 'Wil jij dat hebben? Als je het hebben wilt, neem het dan maar.' Ze is erg gul. Ik heb een beeldig haak-étui van haar gekregen. Het is snoeperig lief, van buiten brons fluweel en van binnen rose zijde. Eerst wou ik het niet hebben, maar ze werd er haast boos om en drong er zóó op aan dat ik het nemen zou. 'Als je het niet hebben wilt,' dreigde ze, 'zal

ik het aan 't vuilste kind geven dat ik op straat zie.' Ze gaf er niet het minst om, zei ze. En ik geloof heusch, Moeke, dat ze al heel weinig met zulke dingen opheeft.

Verbeeld u, Moe, wat ze nu aan het doen is. Ze zit tegenover me te schrijven, en ik denk niet anders of ze schrijft u een briefje. En daar zit ze me warempel met een heel verheugd gezicht en een hoogroode kleur strafwerk te schrijven. Ze is zoo blij, zegt ze, ze heeft al honderd regels af. En wat het gekst is, ze hoeft het heelemaal niet te doen. Ze maakt ze maar zoo vooruit, ze komen nog wel eens te pas, zegt ze.

O, het is zoo'n grappige meid, die Mies. Ik wou dat u haar ook eens goed leerde kennen. Ik vrees dat u haar eerst wel een beetje vreemd zoudt vinden. Maar ze is zoo hartelijk en aardig!

U noemt mij wel eens een ijdeltuitje, nietwaar, Moeke, als u erg boos bent, nu - dat is Mies volstrekt niet.

Mies zegt dat ze u wel op een anderen keer zal schrijven. Ze is bang dat onze brieven te veel bij elkaar zullen afsteken, zegt ze. Wat een dwaas kind, hè?

Nu zal ik eindelijk eens met het nieuws beginnen.

Ik heb het Rijksmuseum gezien. O, wat is dat prachtig! Niet die Schuttersmaaltijd en zoo en die Nachtwacht, die meen ik niet, en ook niet die schilderijen met stijve regenten. U bent toch wel eens in het Museum geweest? Zeg Moe, hebt u wel eens gezien dat die dames en heeren uit den ouden tijd haast allemaal op elkaar lijken? Ze hebben allen bruine, uitpuilende oogen. Vreemd, hè? Maar er is een prachtige schilderij van een boerin, die in de verte tuurt, met een klein meisje, dat zich aan haar rok vasthoudt. En Moeke, die vrouw heeft net zulke mooie ernstige oogen als u.

Het is al zoo laat!

Me zijn veel uit geweest. Dikwijls naar het Vondelpark en eens het Kalfje om, dat kent u niet, hè? Het is een heele lange weg, maar, dat kan ik zoo niet alles zeggen. Ik zal u dat later wel eens vertellen.

Bert en Joop zijn aardige jongens. Ze vechten veel met elkaar, maar ik geloof haast, dat jongens dat altijd doen, als ze van elkaar houden. Zou het niet? Ze houden erg veel van elkaar, en van mij ook, geloof ik. Joop kwam eens met een dikken neus huilende naar me toe en Bert ook, die huilde nog harder. Ze waren uit geweest,

op visite, en hadden beiden een stukje fondant voor me bewaard. Maar Bert had het eerst verzonnen, en hij was boos geworden, dat Joop het óók deed en dat ik dien mogelijk het liefst zou vinden.

O, Moeke, toen heb ik ze eens onderhanden genomen. Dwaas, hè? Ik was net zoo'n moedertje. Ik zei, dat ik het jammer vond, dat ze zoo gevochten, en vroeg waarom ze dat fondant wel voor me bewaard hadden.

‘Omdat je het zoo lekker vindt,’ zei Joop.

‘Omdat je het zoo lekker vindt,’ zei Bert.

‘En denk je (wat eigenwijs, hè Moe?) en denk je dat ik het ook “lekker” vind, dat jij Joop een dikken neus stompt, Bert, en dat jij Bert een trap geeft, Joop?’

Neen, dat dachten ze niet.

‘Nu, dat vind ik ook niet lekker, en o, jongens, jullie moet mekaar nooit weer pijn doen, vooral niet om mij, hoor! Waar is het fondant?’

Daar lag het vermorst en verkruimeld in Berts vies handje en Joop had het aan zijn schoone buis afgeveegd, en daar begonnen ze me warempel beiden te huilen, en met hun vuile pootjes langs hun gezichten te vegen, die er gauw uitzagen of ze bemodderd waren. En toen heb ik hun

tranen gedroogd en hun gezichten gewasschen, en hen hartelijk gezoend. Ze hadden toch uit goedheid en gulheid voor mij wat bewaard, en nu was het zoo naar voor hen afgelopen. Gelukkig waren ze nogal gauw getroost en ik geloof, dat Jopie's bomneus erger was voor Bert, dan voor hemzelf.

Wij zijn nog dikwijls uit geweest, dat hoort u later wel eens. Ik durf u niet zeggen, hoe laat het al is. Mies zit het hoogste lied uit te zingen, om me in de war en een eind aan mijn geschrijf te maken.

Nacht mijn lieve, beste Moeke, wel te rusten hoor!

Duizend kussen van uw

EMMIE.

V.

Waarin tranen vloeien en gedroogd worden.

Het zag er alles zoo rustig en prettig uit. De kamer was keurig aan kant. De ramen waren hoog opgeschoven; ze gaven het uitzicht op de vriendelijke, net onderhouden tuinen der bureu.

De koffieboel stond op tafel; een keurig servet deed de bessen op het fruitschaaltje er nog frisser en lekkerder uitzien. Alles was vroolijk en netjes en prettig in de gezellige achterkamer.

Tante Sina schonk de groote, blinkende glazen vol melk, kalm en rustig, zoals ze alles deed, zonder een druppel te morsen. Emmie zat in een makkelijk, laag stoeltje met een blij gezicht een brief van haar mama over te lezen. Joop en Bert waren uit. Mies was geheel en al verdiept in *De lotgevallen van Pieter Simpel*.

‘Mies,’ zei tante Sina, ‘heb je den bloemen al water gegeven?’

Geen antwoord.

‘Miesje, je hebt vanmorgen weer je bloemen vergeten, leg je boek eens gauw neer en geef ze water.’

‘Ja, - jawel!’ bromde Mies, zonder evenwel van haar boek op te zien.

Emmie stond op. ‘Och, Tante, ik zal het wel even doen. Toe, mag ik, ik vind het zoo'n prettig werk!’

Maar tante Sina was ernstig boos.

Wat moest dat beteekenen! Hoe dikwijls moest Mies zich laten roepen! Zoo iets had ze nog nooit

beleefd. Onmiddellijk moest Mies doen wat ze zei en dat boek, *P i e t e r S i m p e l*, dat zou Tante wel zoolang bewaren, tot Mies niet zoo doof meer was.

Mies stond driftig op en wierp het boek op tafel, waar het met zóó'n vaart tegen een glas melk aankwam, dat dit omviel, brak, en alle melk over de mooi gewreven tafel en het schoone servet stroomde. Het boek zelf, in een rooden band met goud, was geheel bedorven.

Mevrouw Bergsma werd bleek, maar zei niets. Emmie vloog naar de keuken om een vaatdoek te halen. Mies, die eerst verwezen had staan kijken, liep haar na, met hetzelfde doel. Emmie stopte haar gauw den doek in de hand: ze dacht dat het voor Mies prettiger zou zijn, hem zelf binnen te brengen.

Tante Sina had de glazen al opzij gezet en het servet opgenomen. Ze nam Mies, die helpen wou, den doek uit de hand, en gebod haar op korten, strengen toon naar boven te gaan. Mies mocht haar den heelen dag niet onder de oogen komen. Mies keerde zich om, lachte even, maar niet van harte, tegen Emmie en gooide de deur dicht.

Emmie had een gevoel of ze in snikken zou

uitbarsten, maar ze vermande zich en schraapte haar keel.

Tante Sina maakte met een boos gezicht den boel verder in orde en legde een schoon servetje op de tafel.

Daar kwam Oom thuis, groette opgewekt, tilde den kleinen Piet - die onder den indruk van het gebeurde stil in een hoekje was gekropen en daar een gat in zijn kous zat te peuteren - hoog op, en schertste vroolijk.

‘Wel, wel, wat is het warm, Sien,’ - dit was tegen Tante - ‘ik voel me als een biefstuk, die uit de pan komt. Hier, Piet, krijg mijn pantoffels eens!’

Oom trok zijn laarzen uit met een gezicht, paars van inspanning. Tante, die even met een stemmig, strak gelaat gegroet had, belegde de boterhammen met bessen en sprak geen woord.

Met een zucht van verlichting had Oom zijn tweede laars uitgetrokken. ‘Wat is het hier stil, hè? Of verbeeld ik het me? Bert en Joop nog niet thuis? - Och, Em, geef jij Oom de eau-de-cologne eens aan als een meid.’ En toen Emmie haastig het gevraagde gaf: ‘Wel, wel, wat zien we er verdrietig uit. Verlangen we naar ons

Moeke, zeg? - Mies moet je maar wat opvroolijken. Waar zit ze nu weer?

Mies zat op den zolder, lichte Tante Oom in, en toen werd Oom van alles op de hoogte gesteld. Mies was lui, brutaal en woest geweest en Mies moest voor haar straf den heelen dag op zolder blijven.

Ooms gezicht betrok, hij wees kleinen Piet, die tevergeefs beproefde op zijn schoot te klimmen, zwijgend af, klopte met een ontstemde beweging zijn ei op de tafel stuk, harder dan volstrekt noodig was, en wenkte, dat ieder zou gaan eten.

Joop en Bert waren ondertusschen thuis gekomen en stil op hun plaats gaan zitten. Ze hadden een berisping verwacht voor hun laatkomen en vonden het raadzaam zoo min mogelijk de aandacht te trekken. Zwijgend haptten beiden in hun dikke boterhammen en begonnen zich in gissingen te verdiepen over de reden van de algemeene stilte.

Emmie sneed haar boterham door, en toen nog eens overlans, en eindelijk in kleine dobbelsteentjes. Ze kon niet besluiten om te beginnen. Ten leste vroeg ze met een heel zacht stemmetje: ‘Tante, mag Mies....., mag ik alstublieft even het brood naar boven brengen?’

Tante's voorhoofd rimpelde zich. Oom kuchte:

‘Hem, hem! - hoe denk je, vrouw, zou ze het niet even gaan doen?’

‘Het is mij goed,’ zei Tante droog, ‘ga je gang maar.’

Emmie zuchtte verlicht, nam het bord met de boterhammen en draalde nog even met een blik op de sneetjes ‘zonder iets er op’, en het fruitschaaltje. Oom zag het, greep naar den lepel, bedacht zich en zei zoo boos als hij kon: ‘Neen, Emmie, kinderen, die stout zijn, krijgen geen lekkers.’ Toen gaf hij haar het glas melk aan en Emmie ging weg. Voorzichtig liep ze de trappen op, bang dat ze melk zou storten. Haar gezichtje stond ernstig. Wat zal Mies een verdriet hebben, dacht ze, en hoe kan ik haar in dat kleine oogenblikje troosten? De deur van het kamertje stond open. Emmie trad binnen, de oogen onafgebroken op de melk gericht. Daar zette ze het bord op tafel, het glas er naast. Ze keek rond. Waar was Mies?

Een hartelijk lachen klonk. Het scheen uit de lucht te komen. Emmie richtte haar verbaasde blikken naar boven. Daar zat Mies bovenop de openstaande deur. Het eene been hing slap neer, met het andere zette ze zich van den muur af, zoodat de deur open en dicht ging.

Emmie was erg verschrikt. ‘O, Mies, doe het niet, doe het alsjeblieft niet!’ smeekte ze dringend.

Mies lachte onverschillig, maar maakte toch een beweging om naar beneden te komen. Ze greep de deur van boven vast en liet zich zakken; toen ze zich voelde hangen, sprong ze op den grond.

Rrrrrt! Een nieuw ongeluk. Het witte tresband op het blauw linnen rokje haakte aan den spijker van den deurknop en tornde in een oogenblik heelemaal los. Mies beschouwde verlegen het band, dat op den grond hing.

‘Wel, verschrikkelijk!’ riep ze en toen: ‘Zeg, heeft ze het tegen Pa gezegd?’

‘Bedoel je je Moe?’ vroeg Emmie. Het hinderde haar altijd als ze Mies met zoo weinig eerbied over haar moeder hoorde spreken.

‘Ja, mijn lief goudhaartje, ik bedoel Moe. Kijk maar niet zoo verlegen, hoor, ik zal nooit meer z e zeggen, dat beloof ik je. Maar - blijf niet langer bij me, zeg. Dat zal - dat zal Moe niet goedvinden. Nu, wat heeft Pa gezegd, was hij ook boos?’

‘Hij was een beetje verdrietig,’ zei Emmie, ‘hij is erg stil,’ en toen, ziende dat Mies' gezicht

betrok: ‘Als ik mag, kom ik straks nog even bij je, hoor! - Dag Mies.’

Ze gaf haar een zoen en merkte dat haar wangen nat waren. Maar Mies schraapte de keel en scheen volstrekt niet te willen, dat Emmie haar zag huilen. ‘Nou, dag Em, denk maar niet aan mij, hoor. Je ziet, ik heb het hier goed.’

Toen Emmie beneden kwam, keek Oom haar vragend aan. ‘Wel?’

‘Ik geloof, dat ze erg verdrietig is. Ze heeft er zoo'n spijt van,’ zei Emmie.

‘Je bent een klein advocaatje,’ zei Oom, ‘eet je boterham maar op.’

En toen Tante haar verwonderd aanzag, ging ze voort, als in gedachten: ‘Ik weet zeker, dat ze het niet gedaan zou hebben, als ze geweten had, dat ze u zou bedroeven. Ze was juist van plan...’ Emmie hield even op en nam een slokje melk.

‘Nu?’ vroeg Oom.

‘Ze wou Tante juist vanmiddag verrassen met een mooie rose lampekap, die ze gemaakt had.’

‘Zoo, zoo!’ bromde Oom vriendelijk. Tante zweeg, nam Piet op haar schoot en gaf hem een trosje dik gesuikerde bessen.

Toen Emmie haar boterham ophad, vroeg ze, schijnbaar onverschillig: ‘Zal ik even Mies' bord gaan halen?’

Oom en Tante keken elkaar glimlachend aan. Tante knikte van ja. Toen Emmie al de kamer uit was, riep ze haar na.

‘Piet, wat denk je,’ vroeg ze stuursch, ‘zal ik haar wat bessen meegeven?’

Oom keek op uit de krant:

‘O, als jij het wilt! 't Is mij goed, hoor!’

Op de trap moest Emmie even lachen. O, ze begreep dien onverschilligen, slimmen oom wel! Mies zat op den rand van het bed. Zij had vegen in haar gezicht en roode oogen. Ze had een draad zwart garen door een dikke naald gestoken en deed vergeefsche pogingen om de naald door het linnen te krijgen.

‘Voor wie zijn die bessen?’ vroeg ze terwijl ze een kleur kreeg. Haar stem was onvast en heesch.

‘Voor j o u , Mies. Je Moe vroeg, of ik ze je even brengen wou.’

Mies vertrok haar rood gezichtje op een verschrikkelijke manier. Toen, opeens, kon ze zich niet langer houden en barstte in snikken uit, zóó

Uit Logeeren. II.

hartstochtelijk en woest, dat Emmie ervan ontstelde. Ze pakte Mies om den hals, kuste haar wangen, zoodat haar eigen snoetje heelemaal nat word, en toen Mies' tranen bleven stroomen, als regendruppelen in den zomer, klom ze ook op het bed, trok haar nichtje naar zich toe en woelde liefkoozend met de hand door het korte haar van het meisje.

Langzamerhand bedaarde ze; nu en dan nog snikte ze na, of pinkte een dikken traan weg, die op het onverwachtst te voorschijn kwam springen.

Emmie liet zich van 't bed glijden en bracht haar een heerlijken tros bessen: 'Nu niet meer huilen, hoor Mies!'

En toen Mies, door haar tranen heen lachend, in de lekkere bessen hapte, sloeg ze de armen om haar hals en fluisterde: 'Maak het maar weer goed, wil je?'

'Hoe dan?' Mies keek bedrukt.

'Zeg, heb je de lampekup al af?' vroeg Emmie.

Mies sprong van 't bed, rukte de kastdeur open, haalde de vloecipapieren kap voor den dag en legde die, bijna struikelend over het tresband, dat haar nog aldoor nasleepte, op tafel.

Mies maakte de kap verder af, ijverig werkend, terwijl Emmie, die wit garen en een naald had weten op te scharrelen, het afgetrapte band vastnaaide.

In een kwartiertje waren ze klaar. Emmie fluisterde Tante in het oor, dat er een meisje was, om haar te spreken. En toen Tante in de gang kwam, om het meisje te woord te staan, maakte Mies de zaak verder in orde.

Oom kwam er ook bij, kuste zijn boos dochtertje op beide wangen, en zei, dat haar Moeke wel gek met haar was, want dat h i j zoo gauw niet weer goed zou zijn: o, neen!

VI.

Mies aan haar schrijftafel.

Lieve beste Tante,

Hoe gaat het met u? Emmie vertelt me dat u gelukkig wat beter wordt. Ze denkt, dat u het wel prettig zult vinden als ik u eens schrijf. En i k zou het ook wel lekker vinden, als ik ziek was, om veel brieven te krijgen.

Emmie zit ook druk te pennen.

Ze heeft me al zooveel van u verteld, dat ik u, geloof ik, al heelemaal ken. U bent net Emmie, denk ik, met een kapothoedje op.

Emmie zei, dat ik, als u beter bent, in de Kerstvacantie eens bij u mocht komen logeeren. Ik vind het natuurlijk prettig. Maar ik ben wel bang, dat ik u dikwijls bedroeven zal. Ik zal mijn best doen, altijd voordat ik binnenkom, mijn voeten te vegen. Want in den winter is het haast altijd smerig weer.

Zoudt u het prettig vinden als ik veel vingeroefeningen op de piano speelde? Als u van muziek houdt, wil ik het wel doen.

Wat jammer, dat Emmie al zoo gauw weer weggaat. Nog maar twee dagen en twee nachten. Het spijt me zoo, dat ze heengaat. - Vroeger dacht ik altijd, dat ik het naar zou vinden, een zuster te hebben. Ik dacht, dat we dan altijd zouden kibbelen en vechten en zoo, en mekaars boel wegmaken, terwijl toch je eigen goed al gauw genoeg zoek is. Maar nu zou ik wel graag zoo'n zuster willen hebben. Dan hoefde Moe ook niet altijd zoo te klagen over mijn jongensachtigheid, want dan was er toch al een meisje.

Morgen is Moe jarig. Dat treft Em nog net,

hè Tante? Ik hoop dat het een gezellige dag wordt. Emmie en ik hebben een quatre-mains ingestudeerd, of liever Em heeft het mij geleerd. Maar ik vrees eigenlijk dat er, wat mij betreft ten minste, niet veel van terecht zal komen. Ik zou het erg jammer vinden voor mijn aardige leermeesteres, want ze heeft zooveel moeite met me gehad. Maar u begrijpt zeker wel, dat ik ook niet altijd studeeren kan, want Moe is den heelen dag thuis. Vandaag is zij uit geweest om cadeaux te koopen, want, vindt u dat niet grappig, Moe koopt altijd de cadeaux, die wij haar geven. Pa vindt het zoo naar om die snuisterijen uit te zoeken, zegt hij. Maar wij mogen eigenlijk niet weten dat zij het doet en de kinderen, Bert en Joop en Piet, weten het dan ook niet.

Den tijd, dat Moe weg was, heb ik uittentreuren piano gespeeld, en ik dacht werkelijk, dat het al heel aardig ging, maar nu en dan zag ik Emmie's gezicht zich zoo grappig vertrekken, dat ik wel begreep niet den rechten toon te hebben aangeslagen.

Och, ziet u, ik hoor het nooit als het valsch gaat en ik speel er maar lustig op los. Tantelief, daar komt Dientje me weggagen met

een groot tafellaken. We moeten dadelijk eten. O, daar valt het inktpotje om, Dientje haalt een doek. Nu heb ik nog even tijd u te groeten.

Ik hoop dat Emmie u in de beste gezondheid weerziet. Bent u niet blij, dat ze terugkomt?

Een hartelijke kus van uw

MIES.

P.S. Wij hebben een grooten frambozenpudding. Lekker, hè Tante?

VII.

Tante Sina's verjaardag.

Het was zes uur in den morgen. Alles sliep nog in huis. Mies werd wakker en wreef zich de oogen. 'Moe is jarig,' dacht ze, en ze richtte zich op. Voorzichtig - voor zoover dat bij Mies ging - stapte ze over Emmie heen, die rustig doorsliep. Ze liep naar het raam en sloeg het open. Een heerlijke frissche geur kwam haar tegemoet. Een paar musschen tjilpten in de dakgoot. Op straat klonk een enkele haastige voet-

stap. Anders was alles stil. Mies nam een sprongetje en ging op de vensterbank zitten. De musschen vloegen weg. Ze stak haar hoofd zoo ver mogelijk naar buiten en haalde diep adem. Wat was het een overheerlijk weer!

‘Moe is jarig,’ dacht Mies weer, sprong van de vensterbank en haalde de quatre-mains voor den dag. Toen zette ze den stoel met haar kleeren voor het raam, ging er zonder aarzelen met de knieën op liggen, zette de muziek in de dakgoot en begon op de vensterbank te spelen. Een kwartier ongeveer speelde ze zoo voort, telkens opnieuw beginnend, toen zuchtte ze, stak driemaal de tong uit tegen het onschuldige blaadje muziek en vond, dat ze haar plicht gedaan had. Toen bekommerde ze er zich niet meer om, nam de lampetkan en schonk of liever stortte den inhoud in de kolossale waschkom, zoodat die bijna overliep. Daarna bukte ze zich en deed kopje-onder in de kom, terwijl het water over de waschtafel stroomde. Ze hield het hoofd zoo lang onder als het haar mogelijk was. Eindelijk kon ze niet langer, proestend kwam ze boven water en liet de korte natte haren naar hartelust op den grond uitdruipen.

Terwijl ze daar stond, zich schuddend als een natte poedel, was Emmie, door het rumoer gewekt, opgestaan.

‘Ik feliciteer je wel, Mies!’

‘Goeien morgen,’ zei Mies, ‘en wel bedankt, - och geef me den handdoek even, ik kan niets zien.’

Toen ze de oogen had afgedroogd, begon ze zich nog eens flink te wasschen. Als Mies de waschkuur achter den rug had, was haar toilet gauw gemaakt. Vlug de rokken aan en de jurk, de haren gekamd en geborsteld, - dat was alles.

Emmie ging altijd langzamer te werk. Alles keurig in de puntjes, dikwijls tot wanhoop van Mies, die al dien tijd ‘verloren’ noemde. Nu werd ze zóó gehaast door Mies, dat ze het niet waagde in den spiegel te zien.

‘Toe, Em, hier is de jurk, - och, laat dat nu, je haar zit heusch goed. Kom, wil ik ze even van achteren vastknoopen? Hier is je ceintuur. Wacht, vouw jij de nachtponnen op, dan haal ik het bed even af. - Toe, ga nu mee, Em.’

‘Maar, wat wil je toch, Mies, 't is pas even halfzeven.’

‘O, is 't al zoo laat? Wat jammer! Ga mee,

dan zullen we de jongens roepen en dan gaan we allen tegelijk feliciteeren. Hoe vroeger, hoe beter. Moe moet nog slapen, dat is veel aardiger.'

Beneden, in het kamertje, waar de jongens sliepen, was alles nog doodstil. Het gordijn was neer, maar de zon scheen er doorheen.

Het bed van de tweelingen zag er allergrappigst uit. Eén kussen lag op den grond. De deken, door de jongens versmaad, was blijkbaar weggeworpen en sleepte over het beddekleedje. Bert en Joop lagen beiden aan het voeteneind. In hun hansopjes leken ze net dikke, ronde worstjes. Bert steunde half met zijn zwaar warm hoofd op Joops zij, terwijl Joop zich wreekte door zijn molligen arm op Berts gezicht te laten rusten. Beiden zagen er warm en blozend en allergezondst uit.

Mies maakte gauw een einde aan de rust van het tweetal. Zij stak haar hand in de lampetkan en liet het water op de warme gezichtjes druppelen, alsof ze bezig was goed te vochten, wat ze ook inderdaad deed, want de lakens genoten er mee van. De jongens trokken ijselijk vieze gezichten, griezelden en werden verschrikt wakker.

'Komt, jongens, opstaan, Moe is jarig.' Maar

de tweelingen zagen de heerlijke beteekenis van die woorden nog niet ten volle in, althans, ze lieten, zoodra de regen van waterdruppelen ophield, de hoofden weer vallen en sliepen weltevreden in. Mies was verontwaardigd over zooveel ongevoeligheid en schudde de ontaarde zonen eens duchtig door elkaar. Dit hielp. In een oogenblik was het tweetal op de been.

Toen allen gekleed waren, trokken ze in optocht naar de slaapkamer van Pa en Moe, ieder met zijn cadeautje in de hand, dat Pa hun den vorigen avond in stilte gegeven had.

Joop en Bert hadden elk een wenschje bij zich met een groen lint er om. Ze waren een beetje zenuwachtig en hemden een paar maal.

Kleine Piet, die ook uit zijn bed gelokt was, zou voorgaan. Hij liep op de teenen tot voor het bed. Toen begon hij met een vervaarlijke stem te zingen:

‘Moesje die is jarig,
O, wat ben ik blij!
Zij is lang niet karig
Met haar lekkernij’

en wat er verder volgt. Geen wonder dat ‘Moesje’

in een oogenblik wakker was. Toen Piet zijn aubade gebracht had, klom hij gauw in het groote ledikant, sloeg zijn ronde armpjes om Moe's hals en zoende haar op beide wangen. Mijnheer en Mevrouw waren spoedig gekleed en nu was de beurt aan de tweelingen. Ze boden hun versjes aan, die door het vasthouden niet weinig verkreukeld waren, en zeiden één voor één met haperende stem hun wenschen op, terwijl ze geen oog van het plafond af hadden. - Moe was natuurlijk opgetogen, en hield zich of ze erg verrast was. Meer dan eens in den loop van de week had ze een brokstuk van die verzen gehoord, als de kinderen repeteerden; maar dat was Moe zeker weer vergeten.

Eindelijk kwamen ook Mies en Emma en wenschten haar een gelukkig jaar. Mevrouw Bergsma kuste de meisjes hartelijk en bedankte haar voor de mooie bloemen. Ze hadden namelijk samen een ruiker gekocht. Maar, omdat Mies over zeer weinig geld beschikken kon - ze was natuurlijk eerst in de laatste weken beginnen te sparen - en Emmie ook niet al te veel had, was er bebesloten, niet in een winkel te gaan, maar op de bloemmarkt. Daar, zoo beweerde Mies - ze was een Amsterdamsche en zou het dus wel we-

ten - kon je alles goedkoop krijgen, als je maar kordaat was en afdong. Nu, dat hadden de meisjes gedaan. Vijf en twintig stuivers had de koopvrouw gevraagd en voor een gulden had ze den bouquet gegeven! Ze waren dus zeer in haar schik. Het was alleen jammer dat ze hem twee dagen te voren gekocht hadden, want de rozen hadden nu aan den rand gebruide blaadjes.

Gelukkig vond mevrouw Bergsma ze beeldig, beeldig mooi en waren de meisjes, die een beetje berouw hadden van haar koopje, tevredengesteld.

De morgen ging prettig voorbij, allen waren in de opgeruimdste stemming. Groot was de blijdschap der kinderen toen er van den banketbakker een paar groote platte doozen werden gebracht, geheel gevuld met heerlijke, versche taartjes.

‘Moe,’ vroeg Mies, na het ontbijt, ‘komen er veel menschen vandaag?’

‘Och, als gewoonlijk, kind, mevrouw Terhorst en tante Lize en tante Mina...’

‘Ajakkes!’

‘Wat ajakkes?’

‘Och, die vervelende tante Mina! Dat is mijn peettante, Em, - eigenlijk is het een tante van Moe, dus mijn oudtante. O, ik begrijp het al wat ze

zeggen zal: ‘Wel, wel, en is dat nou Willemientje? Kind, kind, wat wordt jij groot! Past ze nogal goed op? En, hoe oud is ze nu? Zeven jaar? Wel zoo.’

Emmie moest lachen om den koddigen toon, waarop Mies sprak, en haar verontwaardiging over de onderschatting van haar leeftijd. Maar tante Sina was een beetje boos en zei, dat het volstrekt niet te pas kwam, oude mensen te bespotten.

Mies betuigde dadelijk spijt en bood aan om de kopjes te drogen, iets wat voor haar een afschuwelijke bezigheid was. Dit verzoende tante Sina en deed haar opgeruimdheid terugkeeren. Nu had Mies, die in dergelijke dingen een rechte ongeluksvogel was, de onvoorzichtigheid, een mooien porseleinen kop zóó lang tegen het licht te houden en rond te draaien, tot hij haar uit de hand viel en brak.

Nu werd tante Sina in ernst boos. Mies, verdrietig over haar ramspoed, liep met een stapel boterhammenbordjes naar de keuken, zette zo op de tafel, en barstte in tranen uit.

Mevrouw Bergsma bromde wat in zichzelf over onhandigheid, en dat het zoo'n zonde was van dien prachtigen kop.

‘Och, ze kon het niet helpen, tante, hij gleed haar uit de hand.’

‘Natuurlijk, als je hem niet goed vasthoudt, dan valt hij. Het spijt mij geducht, ik kan je niet zeggen, hoe het me hindert.’

Emmie vouwde de handen over haar ééne knie samen, trok het been op en vroeg met een ernstig gezicht:

‘Is het een erfstuk, tante?’

‘Wat zeg je?’

‘Ik vraag, of het een erfstuk is. Ik heb eens een blauw porseleinen bord gebroken. Moeke was er erg bedroefd om; ze wou het niet weten, maar ik merkte het wel. Dat was een erfstuk.’

Toen bleef ze zitten, in gedachten verdiept. Tante Sina bracht den boel naar de keuken, waar Mies bezig was met dikke bruine lijm den kop te repareren.

Mevrouw Bergsma tikte het meisje vriendelijk op de wang en zei:

‘Kom, laat maar, Mies, het is zoo erg niet. Veeg je tranen maar af, die wil ik op mijn verjaardag volstrekt niet zien. Knap je wat op en ga wat wandelen met Emmie. Ze is nog maar zoo kort hier.’

Dat liet Mies zich geen tweemaal zeggen. In een wip was ze klaar en met Emmie op weg naar het Vondelpark.

‘Vindt je het niet naar, Em, dat je nu morgenavond weer naar Dordt gaat?’ begon Mies.

‘Och,’ en Emmie lachte stil voor zich heen, ‘je zult me misschien uitlachen, Mies, maar eigenlijk vind ik het nu wel weer prettig. Ik ben zoo verlangend, Moeke weer eens te zien. Dat kun je je niet voorstellen, want je bent nog nooit van huis geweest, hè?’

En toen ze Mies' bedrukt gezichtje zag, ging ze, haar hand pakkend, voort: ‘Zeg, Mieke, je begrijpt toch wel wat ik meen, hè? Je bent altijd erg aardig voor me geweest en ik zal je erg missen....’

Mies lachte.

‘Neen, dat meen ik wezenlijk, je gelooft me toch wel?’ En toen Emmie zich vragend tot Mies over boog en iets schemeren zag in de bruine kijkers, vroeg ze zacht: ‘Zeg, Mieke, denk je niet, dat ik veel van je houd? Ik houd h e e l veel van je. We moeten mekaar maar veel schrijven, hè?’

Mies antwoordde geruimen tijd niet, omdat ze

niet zeker was van haar stem. Ze hoestte een paar maal en zei toen: ‘O, het spijt me zoo, Em, dat je heengaat. Je bent altijd zoo goed voor me. En’ - dit laatste op fluisterenden toon - ‘ik geloof, dat je me beter maakt. Ja, wezenlijk, je maakt me beter.’

‘O, zeg dat alsjeblieft niet, Mies,’ zei Emmie met een heel verlegen gezichtje.

‘Och, ik wil het wel vóór me houden, maar het is toch zoo.’

Daarna spraken ze over wat anders, zochten een aardig plekje op en bleven langen tijd op een bank zitten. Toen viel het Mies opeens in om krijgertje te spelen, en hiermee vermaakten zij zich tot het tijd werd om te gaan koffiedrinken.

Dat er iets bijzonder heerlijk op de boterhammen was, begrijpt ieder. Maar Joop en Bert waren voor hun doen bijzonder matig en Mies was slecht genoeg om te denken, dat ze zich spaarden om een plaatsje voor de taartjes open te houden.

Na de koffie ging mevrouw Bergsma naar de keuken om limonade klaar te maken, een bezigheid, die in hooge mate de belangstelling van het tweetal opwekte.

De meisjes waren in de kamer gebleven. Mies

lag languit op den grond, onder voorgeven de pluisjes van 't kleed te rapen. ‘Wat is het warm, hè?’ zuchtte ze.

‘Je ligt ook juist met je gezicht in de zon!’ lachte Emmie.

Mies probeerde zich met haar handen wat achteruit te duwen, zoodat ze in de schaduw van de tafel kwam te liggen. Bij ongeluk stootte ze het hoofd aan den poot, nu sprong ze op, wreef zich eens flink over de pijnlijke plek en riep toen: ‘Zeg, Em, ga mee, ik weet wat.’

‘Wat dan?’ vroeg Em, die, lui in haar makkelijk stoeltje gezeten, ongaarne opstond.

‘Toe zeg, help eens om de kaarsen te krijgen, wat zitten ze er vast in!’ en Mies wurmde aan de rozen van de pianino, waarin de nieuwe mooie waskaarsen prijkten.

Eindelijk had Mies ze er uit, maar hield ook een blaadje van de roos in de hand.

Even keek ze verlegen, toen lachte ze.

‘Ik zal het maar uit het raam gooien,’ zei ze, ‘dan zullen ze denken, dat Piet het gedaan heeft, die zit er toch altijd aan te peuten, en het is wel een wonder, dat hij ze niet al lang heeft stuk gemaakt.’

Emmie keek haar even aan, kreeg een kleur, want ze bloosde dadelijk, maar zei niets.

‘Of ik zal het toch ook maar zeggen,’ ging Mies voort, ‘maar vandaag niet, ik zal het in mijn zak steken, dan zal ik het morgen wel eens vertellen, of zoo.’

Toen nam ze welgemoed de kaars, klom op een stoel voor den spiegel en schreef, niet zoo sierlijk als ze wel gewenscht had: ‘Ter gelegendheid van Moe's verjaardag.’ De laatste *g* kon er niet goed meer op, maar dat was minder, die zette ze er in het midden onder, dat stond meteen netjes.

‘Moet het niet zijn *g e l e g e n h e i d*, zonder *d* er in?’ waagde Emmie bescheiden op te merken.

‘Neen,’ zei Mies beslist en met gezag. ‘De menzeggen wel *g e l e g e n h e i d*, maar het hoort toch zoo niet. Het staat netjes, hè?’ ging ze voort, een blik op het schilderwerk slaande, en achteruitlopend om het goed te zien. ‘Ik heb het eens gezien, toen onze meid trouwde. Maar dat was veel prachtiger, met bloemen en slingers; guurlanders noemde ze het, geloof ik.’

Daar kionk de bel, Emmie zette den stoel voor den spiegel vandaan en Mies posteerde zich in een hoek, om het effect te zien.

‘Mevrouw Van der Mark van Huyzen.’

Mevrouw Van der Mark van Huyzen werd binnengelaten. Ze was een vroegere vriendin van tante Sina. Ze was getrouwd met een heel deftigen mijnheer en deed mevrouw Bergsma ieder jaar één keer de eer aan, op visite te komen. Het was een lange, broodmagere dame met krulponny. Ze droeg handschoenen met twaalf knoopjes en had een lila-zijden japon aan en een mantel die uit louter fijne zwarte kant bestond.

Ze keek de meisjes door haar lorgnet uit de hoogte aan, en zette zich met majesteit op een stoel, dien Emmie haar aanbood. Gelukkig kwam mevrouw Bergsma gauw binnen.

‘Van harte gefeliciteerd, Gesina. Hoe gaat het? Goed? En je man ook nog wel, hoop ik?’

‘En zijn dat je kleintjes? O, die alleen, maar dat is een allerliefst dotje! Kom eens hier, Laura, - o, heet ze geen Laura? - neen, dat is waar ook, ik vergis me met freule Laura van Beukenoorde, een nichtje van mijn man.’

‘Maar Gesina, wat een snoezige versiering! Wezenlijk alleraardigst!’

Mevrouw Bergsma keerde zich verwonderd om, ze had met den rug naar den spiegel gezeten, en kleurde.

Het scheen toch al, dat zij de eer van dit hooge bezoek niet ten volle besepte. Nu was ze werkelijk boos.

‘Wie heeft dát gedaan?’ vroeg ze, ‘wat moet dat beteekenen?’

Mies, die met schepperswelbehagen het werk al dien tijd gadeslagen en zich verwonderd had, dat het nog niemand in het oog was gevallen, kreeg een kleur en zweeg.

Emmie kwam naar voren, keek tante Sina met haar aardige blauwe kijkers aan en zei: ‘Wij... we dachten dat u het mooi zou vinden.’

‘Ik heb het verzonnen,’ viel Mies nu in. ‘Hier is de kaars,’ en ze haalde het stompje, dat ze op den rug hield, voor den dag. ‘En hier,’ en ze tastte in haar zak en gooide het porseleinen rozeblaadje op tafel, ‘dat heb ik gebroken, toen ik de kaars er uithaalde.’

Nu was het er uit.

‘Och,’ zei ze een poosje later tegen Emmie, toen mevrouw Bergsma de meisjes met een boodschap had weggestuurd, ‘ik heb het nu meteen maar gezegd, dan gaat alles in één moeite door. Ik zal straks wel een standje krijgen, maar och, als het vandaag Zaterdag is, is het morgen Zondag!’

Toen de avond gekomen was, begon de rechte feestvreugde. Oom Piet zat, met een genoeglijk gezicht, zeer tevreden een fijne sigaar te rooken. Tante Sina was druk in de weer. De theeboel stond op tafel, het mooie servies, het parelmoeren kistje met de zilveren lepeltjes op het blaadje, het theelichtje met zijn transparantjes er achter. De jongens hadden hun mooie hessen aan en Mies en Emmie zagen er alleraardigst uit. Mies had geprobeerd in haar voorhaar wat krullen te branden met een friseertang, wat haar gelukt was. Natuurlijk had zij een bosje haren verbrand en een blaar in den vinger gekregen, maar, zooals Mies zei: ‘Wie mooi wil zijn, moet pijn lijden.’

De spiegel prijkte nog met zijn fraaie versiering. Tante Sina had ze er eerst af willen wasschen, maar oom Piet had er hartelijk om gelachen en gezegd, dat het wel jammer zou zijn, en toen was het zoo gebleven.

Langzamerhand kwamen de weinige gasten. Bij elk belgelui sprongen de jongens op, keken mekaar verheugd aan en verkneukelden zich van plezier.

Eindelijk, na een haastigen ruk aan de schel

en een paar vinnige woorden tegen Dientje, die in een helder japonnetje de deur opendeed, kwam Mies' peettante de kamer binnen.

Het was ongetwijfeld een vreemde verschijning. Op het geelwitte haar had ze een zwart kanten kapje gezet met vuurrood lint, want ze zei: 'Een mensch is niet zoo oud of hij ziet graag wat vroolijks.' De kanten linten hingen haar over het bruinzijden lijfje, waarop een reusachtige broche prijkte.

Ze trippelde de kamer binnen, omhelsde mevrouw Bergsma en kuste haar met veel vertoon op beide wangen.

Toen wendde ze zich, nijgend, naar de gasten, druk pratend en tegelijk naar de ooren wijzend en de schouders ophalend, om te beduiden, dat ze doof was en geen woord verstond van wat men terugzei. Eigenlijk was het een beetje voorbarig, want niemand had nog een woord gezegd.

Eindelijk kreeg ze Mies in het oog: 'Kom eens hier, Mies, kom eens bij je tante. Dat is nu mijn petekindje! En, hoe gaat het, leert ze braaf? Je moet je tante eens komen opzoeken, hoor, ik geloof dat ze nog wat in het trommeltje heeft.'

En toen Mies zich met een ontstemd gezicht

van haar liefkoozingen vrijmaakte: ‘Och, het is zoo'n schatje, die Mies!’

Toen de thee met de schuimpjes genoten was, zocht oom Piet tevergeefs Mies in het oog te krijgen. Mies merkte het wel maar scheen niets te begrijpen. Eindelijk, toen ze opstond om eau-de-cologne te krijgen, pakte hij haar beet en fluisterde: ‘Hoe is het, speel jullie je stukje niet?’

Nu was er geen ontkomen meer aan, want oom Piet opende de piano en kondigde deftig de quatermains aan. Emmie en Mies zetten zich neer.

Het was alsof Mies een prop in de keel schoot. ‘Ik kan er niets meer van,’ fluisterde ze. ‘Kom,’ zei Emmie, ‘probeer het maar, ik zal wel zachtjes tellen. We zullen het wat langzaam spelen.’ Mies ademde diep en beet op haar wangen. Emmie telde: ‘Eén twee, drie,’ - en daar begon het. Of liever, daar begon Emmie, die de tweede hand speelde. Mies was bij ongeluk een beetje te laat.

Emmie telde door, één, twee, drie, vier, - één, twee, drie, vier, hopen de dat alles nog goed zou gaan, maar Mies raakte hoe langer hoe meer in de war. Toen probeerde Emmie haar in te

halen en sloeg een paar maten over, om gelijk te komen; maar Mies, die zoo iets merkte, meende dat ze veel vlugger moest spelen en raffelde door.

Emmie was rood tot in den hals, Mies beet op haar wangen. Eindelijk, op het onverwachtst, sloeg ze met een handige beweging twee bladen om, stootte Emmie met de knie even aan, zette zich schrap en speelde het slot onberispelijk af, wel is waar in marschtempo, maar overigens zonder fouten.

De gasten, die ten duidelijkste de slotakkoorden gehoord hadden, want Mies had die zoo beslist mogelijk gespeeld, applaudisseerden luid.

Oom Piet trok een comisch schuin gezicht en lachte Mies uit.

‘Hoe heet het?’ vroeg tante Sina, terwijl ze Mies en Emmie voor de verrassing bedankte.

‘Die letzte Rosen, uit de Martha,’ antwoordde Mies.

‘O, zoo,’ zei Tante.

‘Kent u het niet,’ vroeg een der dames vriendelijk, ‘het is “Lieve schipper, vaar mij over”; ik vind het een heel lief wijsje.’

Nu barstte Oom in een hartelijk lachen uit en kon niet tot bedaren komen, kneep Mies, die

verlegen werd, in de wangen en zei dat ze zeker niet voor pianiste in de wieg was gelegd. Daarop vroeg hij of Emmie niet eens alleen wat spelen wou, wat ze dadelijk deed. Mies was blij, dat Emmie zoo weer in haar eer hersteld werd.

De wijn kwam op tafel en nu werden Bert en Joop met een taartje in de hand naar bed gestuurd. Zeer gewillig, maar met bedrukte gezichten, stonden ze op, gaven allen menschen een hand en verlieten het tooneel.

Mies en Emmie mochten opblijven en vermaakten zich met dan naar dezen, dan naar genen te luisteren en met het eten van onderscheidene taartjes. Een groot glas limonade, dat tante Sina voor ze inschonk, verhoogde haar vreugde zeer.

Heel laat 's avonds gingen ze naar bed, beiden dood van den slaap. Mies zette zich op den rand van het bed, schopte de lage schoentjes uit en bleef, te lui om zich uit te kleeden, een poosje met dichte oogen zitten.

‘Nu moest je zóó kunnen neervallen,’ zuchtte Mies slaperig, ‘zonder je uit te kleeden.’

Toen Emmie al klaar was en zonder veel woorden in bed stapte, begon zij haar kleeren uit te doen, stuk voor stuk alles vallen latend.

Gapend werkte ze zich in de mouwen van haar jakje. Fft, daar ging de kaars uit. Ze liet zich in bed vallen. ‘Slaap je al, Em?’

Maar Em gaf geen antwoord.

VIII.

Een brief van Mies.

Mijn beste Emmie!

Laat ik je eens eventjes pakken, Em! Je bent nu pas een paar dagen weg, en ik heb je al zóó gemist.

Daar zit je me nu in Dordt over je lieve mama en lacht haar toe, omdat ze er zoo goed uitziet, en zij lacht jou toe, omdat ze zoo blij is je bij zich te hebben. Daar zit je nou met je onschuldige snoetje in jullie lief huis - je hebt er me zooveel van verteld, dat ik het wel kan uitteekenen - en koestert je als een poes in het zonnetje, en ik, ongelukkig schaap, ben hier alleen en klaag en knies tevergeefs.

Wat ben ik toch een grof zelfzuchtig kind. Wel bedankt, hoor Em, voor je lieve briefje, ook van Moe. Wat zien jouw epistels er altijd keurig uit!

Ik zal me er ook op gaan toeleggen ze netjes te schrijven, maar die twee inktvlekken, die er nu al op zitten, zal ik maar rustig laten blijven, want als ik er aan ga vegen, verdwijnt het papier onder mijn hand.

Toen je weg was, leek het me hier allerakeligst. Moe was uit en ik was alleen thuis met de jongens. Vroeger vond ik het altijd dollekker, om zoo eens het rijk alleen te hebben, en moedertje te spelen over de jongens. We deden dan de gekste dingen.

Eens, toen Moe ook een heelen middag uit was, hebben we twee kasten uitgehaald, één met glaswerk en een kleerkast. We spreidden alles over den grond uit en speelden marktje. Hier stond ik, als oude-kleerkoop, achter een bezending mantels en jassen van Pa en Moe, dáár waren Bert en Joop, die oude vrouwtjes verbeeldden, die glas en aardewerk verkochten.

Toen Moe thuis kwam, begonnen we om het hardst te schreeuwen:

‘Koop, koop! Potten en pannen te koop!’ en: ‘Ouskleer, ouskleer!’

Het was een lawaai van belang, een markt in vollen gang. We dachten, dat Moe het erg grappig zou vinden, maar, ik zie haar nog verwezen op den drempel staan, zonder een woord te kunnen uitbrengen.

Tot overmaat van ramp, trapte Pietje, die met Moe binnenkwam, een kristallen kaasstolp in.

Maar och, dat leed is weer geleden.

Ik wou alleen maar zeggen, Em, dat ik gistermiddag geen plezier had in zulken nonsens.

Ik keek voor de ramen en verveelde me. Ik nam *S n a r l y - y o w* op, van Marryat, en betrapte me er op, dat ik, terwijl ik het ééne blad las, het vorige weer vergeten was. Ik vroeg aan Dientje een beschuit, maar toen ik de helft ophad, gaf ik de rest aan de jongens.

Pietje vroeg me, of ik hem wat wou vertellen. Eerst zei ik, dat hij niet zoo moest zeuren en stuurde hem weg. Later riep ik hem en begon een verhaal, maar zoo saai en droog, dat ik er zelf naar van werd.

De jongens verveelden me nog het meest. Die dansten en spongen rond op de zitting van de canapé en maakten een vreeselijk lawaai.

Ik werd erg boos en zette ze ieder in een hoek met de armen op den rug. Eerst wilden ze niet en riepen: ‘Voor jou! Ik zal voor jou hier niet blijven!’ Maar ik sloot ze den mond door te zeggen: ‘O, 't is goed, loop er maar uit. Je moet het zelf weten. Maar dan zul je eens hooren wat ik van jullie vertel!’

Waarschijnlijk dachten ze dat ik op het deurtjeschellen doelde, waarop ik ze dien morgen betrappt had. Maar dat was zoo niet. Ik zei het eenvoudig maar om macht over ze te krijgen. Klikken wou ik volstrekt niet. Dat is een van de weinige slechte dingen, waaraan ik me niet schuldig maak.

Je ziet, Em, wat een allerliefste zuster ik was, en wat er van me terecht komt als jij er niet bent.

Terwijl de jongens in hun hoeken stonden, nam ik S n a r l y -y o w weer op. Juist begon ik mij er in te verdiepen, toen Bert met een zacht, vriendelijk stemmetje vroeg: ‘Toe, Mies, mogen we er nu weer uit? Toe, dan krijg je een mooi grift van me!’

Emmie, je kunt zeker wel begrijpen hoe ellendig slecht ik mezelf toen voelde. Ik had

onder het lezen de jongens heelemaal vergeten. In plaats van met zijn tweeën op hun zuster aan te vliegen, vroegen ze met onderworpen stemmetjes, of ik weer goed wou zijn.

Ik wist niet beter te doen, dan mijn berouw te toonen, door ze met flikjes - je weet wel, uit dat doosje dat ik van je gekregen heb - te overladen.

Het kan je zeker niet schelen, hè, Em, of ik er wat van weggeef? Je bedoelde toch niet, dat ik ze alleen moest oppeuzelen, wel?

Vandaag op school heb ik er ook al van uitgedeeld. - Wat is dat naar, hè, zoo'n eerste dag op school. Je bent dat stilzitten zoo ontwend, en ik geloof eigenlijk, dat ik het toch nooit lang heb uitgehouden.

Mijn strafwerk komt me goed te pas, Em. Het speelt 'Beugeltje' wel dat ze op den eersten dag na de vakantie al werk mee moest geven, maar ze kon er, helaas, niet buiten, en Wilhelmina Bergsma werd opgeschreven en vloog er voor honderd regels in.

En toch, wat ik deed was zoo bijzonder slecht niet. Mijn buurvrouw en ik hadden ieder een groote nogatpraline in den mond, en zaten zoo,

verdekt opgesteld achter de ruggen van de meisjes vóór ons, een beetje te keuvelen.

‘Wilhelmina,’ klonk het streng, ‘doe me het genoeg en je mond te houden.’

Ik zweeg, maar toen ze zich omkeerde om iets op het bord te tekenen, zei ik:

‘Doe mij liever het genoeg, om u w mond te houden.’ Ik paste natuurlijk wel op, het niet te hard te zeggen. Juffrouw Bogel, die toch iets gehoord scheen te hebben, keek mij wantrouwend aan. Ik duwde met mijn tong de praline midden in mijn mond, en trok een alleronnoozelst gezicht, de oogen stijf op het bord gericht.

Juffrouw Bogel schreef verder.

‘Zeg, wil ik vragen, of zij er ook een hebben wil?’ vroeg ik, maar ongelukkig moest ik om dat idee zelf zóó lachen, dat de praline me in de keel schoot. Ik verslikte me, werd paarsrood en hoestte, hoestte tot ik er moe van werd en de tranen me over de wangen liepen.

Juffrouw Bogel schrikte en kwam naar me toe, maar o wee, daar vond zij het doosje met flikjes, dat ik op mijn schoot had omgekeerd.

Zóó heb ik de honderd regels verdiend.

Heb jij het ook niet naar gevonden, dien eersten

dag op school? En het was er alles nogal zoo keurig. Nieuw geschilderd on schoongemaakt, net als een vogelkooitje op Zaterdagmiddag. Me dunkt, zoo'n kanariepietje, zooals mijn jongste broertje zegt, zal dan nog meer het land hebben. Het is of de menschen zeggen: 'Hier heb je een beeldig kooitje en eten en drinken en schoon zaad, nu kan een redelijke vogel niet anders doen dan dankbaar zijn en juichen en zingen.'

Och, Emmie, waarom mag het toch niet altijd vacantie zijn! En waarom kunnen we niet altijd samen zijn! En waarom zijn er geen inkt-vrije boezelaars! Want ach, mijn witte schortje is heelemaal bemorst en ik heb een ongemakkelijk standje gekregen.

Wat is er toch veel verdriet in de wereld, Em!

Maar veel plezier ook, hè! Wat hebben we niet een aardige dagen samen gehad! En wat allerheerlijkst, dat ik met Kersttijd bij jou mag komen! Als ik daaraan denk, dan klapt mijn tong tegen mijn gehemelte en dan vertrek ik mijn gezicht van louter plezier. Dan krijg ik weer lust mij eens recht mal aan te stellen.

O, mijn beste Emmie, wat zal ik blij zijn als de bladen van de boomen vallen en het regent

en sneeuwt, als het flink slecht weer wordt en de hagelsteen me in het gezicht striemen. Wat zal ik blij zijn, als het winter is. Nog vier maanden, Em. En er is pas één dag om. En de zon schijnt tartend en de lucht is als een papje kogeltjesblauw.

Naar, hè! We moeten in vrede maar afwachten.

Bert en Joop vragen me, of ik je hun hartelijke groeten wil doen. Pietje schijnt niet te begrijpen, dat je wezenlijk weg bent. Hij zocht soms naar je. In de kleerkast, in de turfkist, overal. 'Komt ze nog niet terug?' zegt hij dan.

Mar ik kom bij j o u , hoor!

Je MIES.

Geef je Moeke een zoen voor me.